

جنبش کارگری ایران در سال ۱۳۹۷

جنبش کارگری ایران در سال ۹۷ قدم به مرتبه ای از ارتقاء خود گذارد که در طول تاریخ حضورش در صحنه نبرد طبقاتی با حاکمان سرمایه چنین فضائی را تجربه نکرده بود. آن چه کارگران در طول این سال انجام دادند در هیچ رقم و نموداری قابل بیان نیست. ناگفته پیداست که ارقام اعتراضات و اعتصابات در طول این سه سال و حتی سال های گذشته جنبش کارگری گویای رشد جنبشی است که هیچ گاه و در هیچ شرایطی از تب و تاب نیافتاده و نخواهد افتاد. در این میان سال ۹۷ شاهد جدایی کم و بیش بارزتر توده های کارگر از سندیکاسازان و رفرمیست های راست و چپ بود. نیاز به گفتن نیست که کارگران به رغم این همه اعتصاب، اعتراض، عصیان و شورش هنوز هیچ خیز قابل توجهی برای سازمانیابی شورائی ضد سرمایه داری خود، برای تبدیل شدن به یک قدرت رادیکال سرمایه ستیز طبقاتی بر نداشته اند. این معضل یا بن بستی است که جنبش کارگری تا لحظه حاضر در پشت آن درجا زده است. بن بستی که باید بشکند و راه شکستن آن باید در قعر همین پروسه پیکار جاری و البته با نقد رادیکال و سرمایه ستیز این پروسه پیگیری گردد.

دیگرام بالا و جدول زیر نشان می دهد که: رشد کل اعتراضات در سال ۹۶ نسبت به سال ۹۵ فقط ۹ درصد بوده، حال آن که رشد اعتصابات سال ۹۶ نسبت به سال قبل از آن ۵۹ درصد بوده است. همین روند با شدت بیشتر و گسترده تر در سال ۹۷ ادامه یافته است بطوری که رشد اعتراضات سال ۹۷ نسبت به سال قبل آن ۳۴ درصد است. ولی اعتصابات سال ۹۷ دو برابر (۲۰۰ درصد) سال ۹۶ می باشد.

سال	کل اعتراضات	جمع اعتصابات	درصد اعتصابات از کل
۱۳۹۵	۱۱۳۰	۲۵۹	۲۳
۱۳۹۶	۱۲۴۰	۴۱۳	۳۳
۱۳۹۷	۱۶۶۲	۹۱۰	۵۵

همه این ارقام از بالندگی جنبش کارگری ایران حکایت دارند. در مورد رقم اعتراضات سال ۹۶ باید تصریح کنیم که خیزش خیابانی کارگران در ماه دی این سال، شورشی که سلسله جنباناتش جوانان کارگر و افراد خانواده های کارگری بودند، در این جان منظور نشده است. ارقام جدول و نمودارها فقط آن بخش از مبارزات کارگران را پوشش می دهد که در درون مراکز کار و تولید به وقوع پیوسته اند. لیست کردن کل این اعتراضات، اعتصابات، خیزش ها و طغیانها زمانی که به ویژه در شعاع پاره ای جهتگیری های رادیکال طبقاتی کارگران در این دو سال دیده شوند اهمیت و اعتبار بسیار سترگ تری پیدا می کند. بحث فقط این نیست که کارگران بیشتر وارد میدان اعتراض شده اند یا درصد اعتصابات آنها در کل جنگ و ستیزها منحنی صعودی چشمگیر داشته است. سخن مهم تر آنست که توده کارگر ولو بسیار اندک با بن بست اساسی سر راه پروسه پیکار طبقاتی خود شروع به نرم کردن دست و پنجه نموده است. وقتی کارگران هفت تپه اعتصاب خود را پس از ماهها از چهاردیواری کارخانه خارج و به سطح شهر شوش می کشند، وقتی آنها می کوشند تا مبارزه روز خود را فریاد و اعتراض و پیکار سایر همزنجیران کنند، هنگامی که از همزنجیران پولادساز خود طلب حمایت می نمایند، موقعی که کارگران هپکو راه آهن سراسری را دچار اختلال می کنند یا رانندگان کامیون ها متحد و دسجمعی شبکه حمل و نقل را به ورطه تعطیل می اندازند، هنگامی که کارگزاران دانشجو غلاف ننگبار توهم به نهضت فراطبقاتی «دانشجویی» را پاره و بیرق جنبش دانشجویی درون دانشگاه می افزایند عملا هر چند نازل، کورمال، کورمال راه پیکار به سوی مبارزه طبقاتی واقعی ضد سرمایه داری را می کاوند و آستانش را می کوبند. جنبش کارگری ایران از این لحاظ گام ها جلوتر از همزنجیران اروپائی، امریکائی و برخی جاهای دیگر است. فعالین ضد سرمایه داری طبقه کارگر باید به وضع خیره شوند و بکوشند تا شناگران ماهر شط پرتلاطم پیکار روز توده همرزم خود باشند.

ابراهیم پاینده فروردین ۱۳۹۸